

מעמקי השאול אל אור הגאולה

משמעותה התיאולוגית של החזרת גיבור ישראל
רס"ר רני גווילי הי"ד והזיקה לפרשת בשלח

מבוסס על מאמרו של יהודה (אודי) הרשור

סגירת המעגל

- לאחר 400 ימים ויותר, רס"ר רני גוילי הי"ד, החטוף האחרון שנרצח ונחטף בשבעה באוקטובר, שב לקבר ישראל.
- כעת, אין ישראלי אחד - חי או מת - שנותר במקומות החשוכים של עזה.
- זהו רגע של רוממות רוח, הקלה ונחמה שקשה לתאר במילים. רגע שעד לא מזמן נראה דמיוני לחלוטין.

לא מקריות, אלא סמליות עמוקה

דווקא בימים אלו, בהם אנו קוראים את פרשיות גלות וגאולת מצרים ('שובבים'), אנו זוכים לחוות את הרגע הפלאי הזה.

השיבה מעמקי השאול של עזה אינה רק אירוע צבאי, אלא התרחשות בעלת יסוד תיאולוגי עמוק הקשור בטבורו לסוד בריאת העולם.

כדי להבין את גודל השעה, עלינו לחזור אחורה – אל הראשית.

סוד הצמצום והחלל הפנוי

לפי האר"י הקדוש, בריאת העולם החלה ב'צמצום'. אור אינסוף פינה מקום ויצר 'חלל פנוי' (וואקום), כדי לאפשר להוויה נפרדת להתקיים. אל תוך הוואקום הזה הוחדרו 'קרני אור' שנועדו להחיות את הבריאה וליצוק בה תוכן.

“בוואקום אין שום דבר יותר מאשר וואקום.”

שבירת הכלים: הקטסטרופה הקוסמית

האורות הראשוניים היו עוצמתיים
וכאוטיים ('אורות דתוהו').

הכלים לא יכלו להכיל אותם – ונשברו.

התוצאה: התפרקות והתפזרות.

הניצוצות נפלו אל המקומות הנחותים
ביותר – ה'קליפות'.

תורת הקבלה מדברת על רפ"ח (288)
ניצוצות של קדושה שנלכדו בתוך המציאות
של טומאה וכאוס.

זעקת הניצוצות השבויים

הניצוצות שנפלו נמצאים ב'מצוקה'.
הם אורות מרוסקים, מנותקים ממקורם,
המזינים את כוחות הרוע בעל
כורחם.

ייעודם הוא להתגלות ולחזור לשורשם.

מצב זה יוצר ציפייה דרוכה ומתמדת
להיחלצות ולגאולה. הניצוץ קורא:
'הצילו'.

מצרים: ערוות הארץ

מצרים היא ארץ ה'מִצְרַיִם'. המקום
שלא מאפשר לאור לצאת החוצה.

היא מייצגת את ערוות הארץ והמיניות
הקלוקלת, המקום בו נלכדו אותם
ניצוצות של זרע אנושי ופוטנציאל שלא
מומש (בדומה לחטא האדם הראשון).

הגלות במצרים לא הייתה עונש בלבד,
אלא משימת חילוץ.

ירידה צורך עליה

עם ישראל ירד למצרים כדי לבצע
'בירור ותיקון'.

המשימה: לרדת אל תוך האופל,
ליצור מגע עם הניצוצות האבודים,
ולהעלות אותם חזרה.

אין לאור אפשרות להיגאל אלא על ידי
האדם – העם היהודי – שצולל אל
המעמקים כדי למשוך אותם.

עצמות יוסף: הניצוץ שלא נשאר מאחור

יוסף, שהכין את הקרקע לתיקון, השביע
את אחיו: 'וְהֶעֱלִיתֶם אֶת עֲצָמֹתַי מִזֶּה
אִתְּכֶם'.

ה'עצמות' אינן רק שרידים פיזיים. הן
ה'עצם' – התמצית והמהות.

החלקים החיוביים כולם, עד הניצוץ
האחרון, חייבים להיחלץ ממצרים.
אסור להשאיר דבר מאחור.

משה והחיפוש אחר המהות

חז"ל מלמדים (סוטה יג'): בזמן שעם ישראל עסק בביזת הים וברכוש, משה רבינו עסק במצוות 'עצמות יוסף'.

משה הבין שהגאולה אינה שלמה אם ה'עצם' נשאר בתוך הקליפה.
זוהי המנהיגות האמיתית: ההתעקשות על חילוץ הניצוץ הקדוש מתוך הטומאה.

עזה, מצרים, והניצוץ של רני

ארונו של רס"ר רני גילי הוא כניצוץ קדושה
שנפל לעמקי שאול.

במשך 843 ימים, גופו קרא אלינו מתחתיות
הארץ: 'לְבַלְתִּי יָדַח מִמֶּנּוּ נִדָּח'.

חיילי צה"ל, כמשה רבינו בשעתו, סיכנו את
חייהם לא עבור זהב, אלא עבור ה'עצמות' –
כדי לוודא שאף ניצוץ לא יישאר בידי
כוחות הרשע.

מהות החירות: למי יש חיים?

'עבד אין לו חיים' – הוא מקובע בכאן ועכשיו.
בן חורין הוא מי שמסוגל לחבר עבר ועתיד.

החירות האמיתית היא היכולת לגאול גם את המוות.
לקחת את ה'עצמות' (העבר) ולהביא אותן אל הנחלה.

בהשבת החלל, אנו מכריזים על ניצחון הרוח והנצח
על פני הזמניות והשכחה.

שירת הגאולה: "אני מאמין"

הרגע בו עמדו החיילים סביב ארוןנו של רני ושרו 'אני מאמין', היה רגע מזוקק של תיקון.
זהו רגע של סגירת הפצע המדמם, איחוי השבר שנוצר בשמחת תורה.
הניצוץ חזר למקורו. המעגל נסגר.

החובה הכפולה: חילוץ וביעור

כל עוד קיימת הוויית רשע
בעזה, התיקון אינו שלם
(‘אין השם שלם’).

החזרת הניצוצות היא
צד אחד של המטבע.

אנו מחויבים הן לאהבת ישראל (השבת הבנים)
והן לביעור מוחלט של הרוע המוחלט.

ואף על פי שיתמהמה

למדנו פרק מוחשי באמונה: 'עם כל זה אחכה לו בכול יום שיבוא'.
זדוה רות לה בכול ילועם צץ נהציה, עלב הימן בפרדרה.
הגאולה היא תהליך של ליקוט ניצוצות, אחד אחרי השני, עד להשלמת הפסיפס.
'יַעֲשֶׂה לְמַחֲכָה לֹ' (ישעיהו) – הישועה תבוא לאלו שפועלים, מחכים ומאמינים.

שבת שלום ומבורכת.